

GUREBA

Semih TOPSAKAL

Elini yukarı kaldırdı adam. Sonra indirdi. Bir daha elini havaya kaldırma isteği duydu. Korkunçtu. Bu istek arsız arsız gülüyordu içinde. Kahkahanın özellikle karnında meydana getirdiği sarsıntı ile üzerindeki elbise bir genişliyor bir daralıyordu. İçindeki bu didişme eylemin tekrarlanması ile eyleme mani olma direnci arasındaki galibi de belirlemişti. Ellerini bir kez daha kaldırdı, geriye doğru esnetebildiği kadar esnetti ve avucundaki taşı bütün gücüyle fırlattı. Aman Allah'ım, ne yüce bir duygu dedi uyuşuk adam. Bir taşı almak, bütün direnenlerin direnmesine rağmen karşıdaki adamın iki kaşının arasına denk getirecek bir şekilde fırlatmak. Oh bee!

Kaşınmışım. Başıma geleceklerden kesinlikle ben sorumluyum şahitlerim. Siz de lütfen şahadetinizi buna göre yapın. Yoksa bir sonraki taşı siz yersiniz. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Bu da bir hikâyeye değil. Hikâyeye daha yazılmadı. O sorunu da hallederiz. Önce mahkeme kurulsun. Yargıcılar yargılarını versin.

Ben kelimeleri çok severim hâkim bey. İşim gücüm kelimeler. Kelimeleri başka kelimelerle çarpıştırarak çıkan kıvılcımların aydınlığında saklanmışları açığa çıkartma işinden kedinin fare ile oynamasından aldığı hazdan daha fazlasını alıyorum. Bu sebeptendir ki başıma gelmeyen hâlâ başıma gelmemiş olandır, o da yakın zamanda vuku bulacaktır. Biraz hâkimce konuşmak isteriz zat-ı âlilerinizle. Allah'ın lütf u keremiyle bir lahza düşünme gafletinin tezahür etmesinden mütevellit bela-yı aşka müptela kayd itdürmüştüm kendimi. İş bu gaflet ile hemhâl olan malik-i

ıstırab gönlüm tuttuğu yerden içten içe yanarken sevmeye muhtaç sevgili, yüce dağların ardından kaldırıp ay yüzünü, çeşm-i siyah ile te-bessüm idüp beni azmettirdi yaptıklarına. *O lebleri mül, saçları sünbül, yanağı berk-i gül* sevgili elime bir kalem, yüreğime elem verdi. Önce ten örtüsünü kaldırıp kafes-i kalbimin üstünden neşter attı yüreciğime. Kendisinden gayrısını terk-i diyar etmeye zorlayıp yüreciğimin ortasını mesken eyledi. Sonrası malumunuz efendi hazretleri. Dolaşırken şu fakir sokak sokak, izbe izbe, mey meclislerinin listesini çıkarub tek tek teftiş eder oldu. Bir şeb-i perişanda dizlerim isyan ederken ruhumun cümle tamahına giriverdim meyhaneye. Zatıma iskân edilen yere yuvalanıp devam ediyordum ki gam almaya dünyadan sefine-yi hayalimin iskele tarafından beliriverdi bu âdem. Masama derdest oturup lokmama ortak, hayalime nifak oldu. Zaman bardak bardak boşalırken ağızımdan içeri, güneş saçlarından sürükleye sürükleye sabahı getirdi meclis-i gama. Ödeyip cürmlerimizin cezasını tek tek sayarak meyhanecinin ayasına, çıktık kamaşan gözlerle dışarıya. Bu fakir hâl-i perişan dayandı sevgilinin kapısına. Vurdu vurdu vurdu... Defalarca tepti kapıyı. Avazı çıktığıınca bağırdı. Sevgili tülün ardından “Ey gafil ne yaparsın, bir haneye böyle müteceviz duhul edilir mi?” deyü hoş bir seda ile seslenince bu kula, heyecandan galeyana giden ince köprüünün üstünde anadan üryan kalıvermiş hissiyle “Dile benden ne dilersen, bir bakışın alır beni benden, ne yarınımdan eminim ne dünden, gel kalbimin sultanı!” demiş bulundum. Sevgili, goncanın yapraklarını aralayıp “Madem öyle git getir bana yedi başlı ejderhanın üçüncü ve altıncı başını!” mucibince cümleleri sarf ederken ben yola koyulmuşum bile. Az gidip uz gitmiş gibi yaparak dereyi tepeyi sendeleye sendeleye geçip yedi başlı ejderhanın kümesine daldım. Altı tavuk bir horoz telef edip ayırdım başlarını gövdelerinden. Koşup geldim huzuruna arz-ı endam ile sevgilinin. Elimde sallanan kanlı başlar, sen dedim, iste dedim, senin için dedim, baş üstünde baş, taş üstünde taş komam bilesin. Açtı ağzını yumdu gözünü, esirgemedi yürek yakan sözünü. “Sen nasıl bir adamsın be adam, hani nerde yedi başlı ejderha?” Ah ey sevgili, sebep-i hayatım, kimden neyi istersin, merhamet et de gönül mülküm düzelsin, aşkın ateşinden öyle halsiz düştüm öyle halsiz düştüm ki, senin ateşinden başkası beni yakmasın istedim, seni bir kez daha görmeden ejder harında kül olmak istemedim. Girdim kümese,

sonrası malum. Sevgilim hiddetle kalktı ayağa hâkimim, ama ben yine de kendime hâkimim, ne olacaksa olsun diyorum. “Seni bir şartla affederim sefil herif. Bana güçlü olduğunu ispat et. Gavur dağındaki devin parmağındaki yüzüğü olacaksın. Sonra o yüzüğü eritip bir taç yapacaksın, işte o zaman gönlümün kapılarını açıp seni alırım içeri.” Sevgilinin sözü bitmeden gavur dağını yarı etmiştim hâkimim. Gel gör ki bu aşk işleri beni çok yormuştu. Yolun yarısında dinleneyim dedim. Bir gölgelik dibinde yıktım yükümü. Üç beş bir şey atıştırıp, az biraz şekerleme yapayım dedim. Olacak ya rüyama bir ak saçlı kırmızı tumanlı emmi geldi. “Gittiğin yol yol değil evlat, er zamanda dön yolundan, yoksa atacaklar zindana seni tutup kolundan. Uyandığında yattığın yeri kaz. Orada bir kaz ayağı bulacaksın. Öyle bakma aval aval, bu kazın ayağı farklı. Bu ayak dünyanın en büyük karatına sahip bir elmas. İşte sen bu ata binip o elması sevgilin için götürmek için yol gideceksin, iz süreceksin, çöl geçeceksin. Aslında kısa bir yol var, onu da söyledim ama, böylesi daha masalımsı. Neyse yolda şakiler saracak etrafını. Aman ha belli etme tarafını. Kimsesiz kimse gibi ol, bilmesinler bildiklerini, görmesinler gördüklerini... Sende elmas olduğunu anlamasınlar. Yok eğer öğrenirlerse en sulu göz-lüsünü bul, kafasını kes, hepsi ölür.” Sonra ses gittikçe uzaklaştı uzaklaştı... Kulağımın iç çeperine çarpa çarpa kayboldu. Uyandım. Yeri kazmadım. Elması almadım. Ata binmedim. Geri döndüm. Yolda gördüğüm üç beş şakiyi pataklayıp ellerinden aldım çaldıklarını. Bir çuval dolusu altını alıp koyuldum yola. Düşüm kalktım, düşkünleri saydım, baydım bayıldım, bir güzelin kollarında ayıldım. Meğer bir insan suretine girmiş peri imiş. İçtik meyinden, dinledik neyinden. Nereden gelip nereye gittiğimi sual edince anlattım ona hikâyemi. Aldan al üç mendile sarılı üç taş verdi peri. Bu taşlardan birisini karanlık üstünden hiç eksik olmayan köydeki ten alıp ten satan, can almaya can atan, kana susamış, böğrü kıllı, saçlı kel adamın alınının tam ortasına atacaksın. Adam yere yığılıp kıvrılırken saçından bir tutam kesip alacaksın. Sonra oradan ayrılıp şehre geleceksin. Orada para alıp para satan, bir verip on isteyen, kirli işlerle kirlenmiş, kumarbaz, yuva yıkan tefeci bir kadının kapısını çalacaksın. Kapıyı açtığında benim selamımı söyleyip ikinci taşı da o kadının alınının tam ortasına atacaksın. Yine onun da saçından bir tutam kesip almayı unutma. Oradan da hızla uzaklaşıp bir gemiye bineceksin. Denizler aşır,

ummanlar geçecek, günlerce yolculuk edeceksin. Vatansız diyarına geleceksin. Kapıları kırıp içeri gireceksin. Yalancı, iftiracı, kumpasçı, fitneci, insanlığın bütün güzel değerlerine ihanet eden sahtekârın karşısına çıkacaksın. Bütün gücünü toplayıp, gerilebildiğin kadar gerilip elindeki son taşı da onun alınının tam ortasına atacaksın. Yere düşüp senden af dilediğinde bütün mağdur ettiği insanlar adına yüzüne tükürüp onun da saçından bir tutam koparıp gittiğin yolu gerisin geri geleceksin. Sonra üçünden kesip aldığın saçları bir kazanda kaynatıp günlerce dinlendirdikten sonra güneşte bekletip damıtacaksın. Sonra damıttığın suyun özülle bir yılan heykeli yapacaksın. Yaptığın o yılan heykelini şehrin en büyük meydanına dikeceksin. İnsanlar gelip geçtikçe kin ve öfkelerini bu heykele kusacak. Sonra işin bitince sevgilinin yanına gidip beyaz bir gülle gönlünü alacaksın. İşte böyle hâkimim, her şey sevgilinin azmettirmesiyle başladı. Hükm-ü adlinizle muameleye muhtacım ay efendim.

Gereğini düşünerek zatımla ilgili müspet bir karara varmanız şükranlarımı sunmama sebeptir ay efendim. Aşk deliliktir, deliler sorumsuzdur, sorumsuzluk büyük bir sorumluluktur, işte ben sorumluluklarımı yerine getirdim böylelikle hâkimim. İçinde bulunduğum hâl-i bi-akl suçsuzluğuma işaret, vakanın kendisi hayra nihayet.

Elini yukarı kaldırdı adam. Şükretti yaradana. Büyük ve ihtişamlı binanın merdivenlerinden koşarak indi. Sevgilisinin yanına gitti.

Tahta, parmaklarının arasından usulca kayd.

İşte hikâye bu efendim!